

Vilma ir Viktoras Kalvaičiai

Vilma Kuprytė-Kalvaitienė ir Viktoras Kalvaitis Lenkimų miestelyje gyvena jau daugiau negu 45-erius metus. Kai Vilma, 1979 m., baigusi studijas Vilniaus valstybinio pedagoginio instituto (dabar Vytauto Didžiojo universiteto Švietimo akademija) Anglų kalbos fakultete, atvyko dirbti mokytoja į Lenkimų vidurinę mokyklą, pedagogų kolektyvas ją priėmė kaip savą ir labai lauktą žmogų. Anglų kalbos specialistų Lenkimuose ilgą laiką nebuvo, tad mokykloje anglų kalbos pamokos dažnai būdavo patikimos šią kalbą mokančių kitų specialybių pedagogams. Tuo ne itin buvo patenkinti mokiniai ir jų tėvai, nes pasaulyje šiai kalbai užimant vis stipresnes pozicijas, paviršutiniškų anglų kalbos žinių stojant į daugelį aukštųjų mokyklų ir studijuojant, užsiimant verslu bei kita veikla jau nebeužtekdavo.

Vilma Lenkimuose ne tik pedagogų, bet ir visos miestelio bendruomenės buvo priimta kaip saviškė, nes čia prabėgo jos vaikystė, čia prasidėjo ir jos pauglystės metai, čia yra gyvenę ir dirbę jos tėvai.

Vilma gimė 1956 m. gruodžio 26 d. Lenkimuose. Jos tėvai – iš kaimyninės Mosėdžio seniūnijos Mikulčių kaimo kilusi pradinė klasių mokytoja Joana Miliutė-Kuprienė (1927–2017) ir Mosėdyje gimęs pedagogas, tautodailininkas Povilas Kuprys (1926–1987). Lenkimuose gimė ir dvi Vilmos seserys – Daiva ir Dalia. Kai Vilma buvo dešimties metų amžiaus, šeima persikėlė gyventi į Mosėdį. Ten mergaitės baigė vidurinę mokyklą.

Lenkimai tuo metu, kai čia jau kaip mokytoja sugrįžo Vilma, buvo pilnas gyvybės miestelis, vidurinėje mokykloje dirbo daug talentingų pedagogų, ją baigę abiturientai dažnai toliau studijuodavo aukštesiose mokyklose, rinkdavosi pedagogų, inžinierių, medikų, ekonomistų, žemės ūkiui reikalingas specialybes ir kt. Mokykla studijoms savo auklėtinius puikiai parengdavo – čia besimokantiems vaikams prieš baigiamuosius egzaminus ar stojant į aukštą-

Vilma Kalvaitienė vieną iš rugsėjo pirmųjų prie tada dar veikusios Lenkimų vidurinės mokyklos. Nuotrauka iš V. Kalvaitienės albumo

sias mokyklas nereikėdavo nei korepetitorių, nei kokios kitos papildomos pagalbos. Tačiau... Einant metams gyventojų skaičius seniūnijoje ėmė mažėti, vidurinė mokykla tapo pagrindine, po kelerių metų ji buvo reorganizuota į daugiaviečių centrą, o 2019-ųjų rugpjūčio 26 d. jo veikla buvo nutraukta – seniūnijoje neliko net pradinės mokyklos. Tad šiandien čia buvusį šurmuliuojantį gyvenimą primena tik nuotraukos, dokumentai ir atsiminimai.

Vilma Lenkimuose anglų kalbos mokytoja dirbo 40 metų. Per tą laikotarpį išleido 5 auklėtinių laidas, tarp kurių 2 – vienuoliktųjų. Mažiausia buvo 34-oji (ją baigė tik 4 merginos), bet tie metai tiek joms, tiek ir jų auklėtojai itin įsiminė, nes tai buvo 1990-ieji – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo metai.

Ilgą laiką Vilma mokykloje vadovavo moksleivių pamėgtam šokių kolektyvui, subūrusi sceną mėgusius auklėtinius, rengdavo humoristines programas ir jomis džiugindavo ne tik moksleivius, bet ir vy-

resnius lenkimiškius. Ji mokykloje keletą metų vadovavo ir savo pačios įkurtam mini teatrui, kuris vaidindavo anglų kalba. O kur dar moksleivių anglų kalbos olimpiados, įvairūs konkursai, kiti renginiai! Reikėjo tik spėti suktis, o ir mokiniams, jei jie norėdavo gerai išmokti anglų kalbą, gilinti žinias šioje srityje bei turiningai praleisti laisvalaikį, sąlygos mokykloje tais metais buvo sudarytos puikios.

Lenkimuose Vilma sutiko savo gyvenimo vyrą – iš Klaipėdos rajono Žemgulių kaimo kilusį Viktorą Kalvaitį. Jis gimė 1955 m. rugpjūčio 8 dieną Julijos Ruškytės-Kalvaitienės ir Jono Kalvaičio šeimoje. Joje kartu su Viktoru augo trys broliai ir 4 seserys. Trys iš jų anksti mirė, o Regina ir Stanislava bei Vaclovas ir Jonas sulaukė šių dienų ir gyvena Gargžduose. Abu tėvai jau yra mirę.

Viktoras, 1973 m. baigęs Klaipėdos Endriejavo vidurinę mokyklą, pradėjo studijuoti Lietuvos žemės ūkio akademijos Miškų fakultete ir 1978 m. jį baigė. Po studijų vienerius metus dirbo Raseinių miškų ūkyje meistru, o tada jam buvo patikėtos atsakingos Kretingos miškų urėdijos Lenkimų girininkijos girininko pareigos. Šį darbą jis dirbo net 44 metus ir visą tą laiką miškai patys už jų šeiminką kalbėjo – jo dėmesio ir meilės šiame krašte ošiantiems medžiams netrūko. Džiaugėsi ir pats Viktoras, matydamas savo darbo vaisius, stebėdamas, kaip kasmet vis labiau į viršų stiebiasi jo ir kolegų pasodinti medžiai, atgyja atsodinti iškirstų miškų ploteliai.

Tuo laikotarpiu Viktoras buvo vienas veikliausių girininkų ne tik Kretingos girininkijoje, bet ir visoje Lietuvoje. Jis dalyvavo Lietuvos miškininkų sąjungos veikloje, buvo šios

Lenkimų vidurinės mokyklos 34-osios laidos (1990 m.) abiturientės ir jų auklėtoja V. Kalvaitienė (pirma iš dešinės)

Lenkimų vidurinės mokyklos 26-osios laidos (1982 m.) abiturientai ir grupė šios mokyklos pedagogų (pirmoje eilėje iš kairės): Janina Matulevičienė, Bronė Šlevinskienė, Emilija Liebienė, Anastazija Dimienė, Ona Budrikienė, Algirdas Drukteinis, Vilma Kalvaitienė, Ona Martinkienė, Stasė Varapnickienė. Nuotraukos iš V. Kalvaitienės albumo

sąjungos valdybos narys, Kretingos skyriaus pirmininkas, jį rinkdavo į Skuodo rajono savivaldybės tarybą, jis buvo svarbus žmogus ir Lenkimų seniūnijoje.

2016 m. V. Kalvaičio vadovaujamos girininkijos miškininkai aktyviai įsijungė į pirmą kartą šalyje organizuotą nacionalinę Miškasodžio šventę, dalyvavo ir tokioje pat akcijoje 2017-aisiais. Na o 2018-aisiais, pasibaigus trečiajai šventei (ji buvo skirta Lietuvos valstybės atkūrimo 100-mečiui), kurios metu V. Kalvaitis medelius sodino kartu su viešosios įstaigos Valstybinių miškų urėdijos

Iš kairės: Vilma ir Viktoras Kalvaičiai kartu su savo vaikais: Ieva, Povilu ir Simona; Viktoras Kalvaitis su sūnumi Povilu 1999 metais. Nuotraukos iš V. ir V. Kalvaičių šeimos albumo

Kretingos regioninio padalinio miškininkais, su jais ranka rankon dirbo daugiau negu 70 talkininkų, spauda rašė, kad „*Lenkimų girininkijoje 1,8 ha sklype šaknis leidžia mišrus ąžuolynas: 3 tūkst. 530 ąžuoliukų ir 2 tūkst. 350 liepaičių. ąžuolyną žemdirbystei netinkamoje žemėje balandžio 28-ąją pasodino „Nacionalinės miško sodinimo šventės 2018“ dalyviai [...]*“¹. Tais metais pasodinti ąžuoliukai ūkinę brandą pasieks maždaug po 120-ies metų, tad šie mūsų miškų galiūnai savo skleidžiama energija džiugins jau būsimas kartas. Ir ne tik jie. Dešimtys tūkstančių ir kitų medžių, pasodintų Viktoro ir jo kolegų, bendraminčių, puoš šį kraštą, liudys jiems naują gyvenimą šiose žemėse suteikusių žmonių buvusį atsakingą požiūrį į gamtą.

Viktoras, išėjęs į užtarnautą poilsį, kaip ir anksčiau, daugiausiai laiko praleidžia gamtoje. Jis mėgsta medžioti, yra puikus, plačiai šiose apylinkėse garsėjantis bitininkas, tad, jei reikia gero medaus, lenkimiškiai žino į ką kreiptis.

Gyvendami santuokoje Vilma ir Viktoras užaugino dvi dukras (Simoną ir Ievą) bei sūnų Povilą, kuris senelio, tautodailininko, buvusio Lenkimų vidurinės mokyklos mokytojo Povilo Kuprio garbei, pavadintas jo vardu.

Daugelį metų V. ir V. Kuprių ir jų vaikų gyvenimas sukosi gražiai tvarkomoje, jaukioje sodyboje. Šiandien ji kiek ištuštėjusi, nes vaikai jau išskrido... Tiek dukros, tiek ir sūnus dabar Vilniuje. Į tą pusę dažnai mintimis nuklysta ir Vilma – ji labai myli tą miestą, norėtų arčiau vaikų gyventi, ypač dabar, kai Lenkimų miestelyje buvusių kolegų, draugų kasmet vis mažiau ir mažiau. Bet... Ji vis dar čia, Lenkimuose, nes čia ir jos Žmogus – Viktoras, kuriam Vilniuje ar kuriame kitame dideliame mieste pritrūktų medžių ir oro – nebūtų kuo kvėpuoti...

IŠNAŠOS:

¹„Pasodino šimtmečio ąžuolyną“, *Pajūrio naujienos* (Kretinga), 2018-05-08.